

„Ma piddin sedda teadma; niid wöin ma teile selget wastust anda: Se asfi, mis teie so wite ei woi sündida.“

„Agga Anna“, ütles Kasik, „miks sa sepärrast mulle ni walju wastuse annad? Kas se on siis suur üllekohhus, kui kegi iggapääw süggu joob? Egga ma ennast ei jo täis!“

„Selle ülle tahhan ma teile warsti selletust anda“, ütles Anna.

„Teie tundsite minnu isä ja tunnete ka mind lapselapsel, et meie seltsis olleme üllekasiwanud. Ma ollen teile saggedaiste sedda hädda eerdanud, kui palju emma ja minna isä läbbi saime kannatada, kui ta joobnud koju tulli. Selle aja sees, mis teie ärra ollite, surri ta ärra — ni kui inimeseid ütlewad, et ta olli jomiseft rummalaks jäänud. Ta kahheties sedda kül surma wodi peal ja pallus emmalt kõik andeks ja wandus wina ärra, mis tedda nõnda olli rikkunud, agga se olli ommeti kõik hilja. Sel ajal wotšin ma kindlat nõuu mitte nisugguse mehhele minna, kes selle pörgu märja söbber on. Sepärrast ütlen teile otsekohhe, ehk mo südda kül raske on: meie kahhekesti ei sünni mitte teine teisele.“

„Agga, Anna, sa olled ommeti liig walli“, kostis Kasik, „minnu ja jodiku wahhel on ommeti suur wahhe. Tulle mulle, sa olled mulle jo wägga armas.“

Selle peale ütles emma: „Armas Kasik, nõnda räkis esjotisa ka minnu mees. Teie tõutus wöib kül kohtlane olla, agga wina läbbi wöib ka pimmedus wöimust sada, et sedda kurja armastate, mis teie niid weel kardate. Sepärrast ei tahha ma omma tütrele mitte nõuu anda.“

„Kas siis sest asjast, mo armsamast lotusest, ei pea wiisist middagi tulles?“ ütles noormees kurbdusega. Ta pöras ennast Anna pole nende sõnnadega: „Agga kui ma Anna meleheaks wina mahhajättan ja lubban kindla tõutusega, mitte tiskagi jua, kas teie siis mulle „jah“ ütlete? — Anna, ärra üttele mulle mitte „ei“, ma tahhan kõik tehha, mis agga ial so mele järrel nään ollewad.“

Anna watas küssiwa näuga emma silmi, siis ütles: „Teie tahhaksite siis minnu meleheaks sedda kõik tõutada?“

„Jah Anna kõigest süddamest“, wastas Kasik, „ja pead näggema, et ma sõnna pean!“

Tüdruk wihwitas weel piisut, siis andis ta omma kossijale kät ja ütles: „Noh, ma tahhan sedda so trunsega ja Jummalala abbi peale lotes julgeda, ja lubban ennast sünnule. Emme olli mo kohhus walli olla, sest abbiellu on Jummalala pühha seadus ja peab selge ja kindla põhja peale rajatud ollema.“